

Hồi thứ 83

Trên phân mộ, Nam Lan xuất hiện

Trong lúc ấy Mộ Dung Cảnh Nhạc và Tiết Thước hai chân đã co lại, người nhũn ra phải nằm xuống. Nét mặt tựa như cười mà không phải cười, hình thù rất quái dị.

Thạch Vạn Sơn giật mình kinh hãi la lên :

- Làm sao ? Thất tâm hải đường ? Chẳng lẽ con ma đầu kia trông được Thất tâm hải đường ? Ngọn nến ... ngọn nến này ...

Trong đầu óc lão dường như lướt qua một tia sáng. Lão nhớ lại tình cảnh hồi còn nhỏ cùng Vô Sơn đại sư đồng môn học nghệ. Một hôm sư phụ lão nói về ông Vua trong những độc dược khắp thiên hạ. Sư phụ lão bảo Hạt đỉnh hồng, Khổng tước đàm độc và diên đều không phải chất độc lợi hại nhất, mà Thất tâm hải đường mới là vật đáng sợ hơn hết, vì chất độc này muốn rắc vào đâu cũng chẳng thấy gì khác lạ, nó không hình sắc lại không mùi vị. Dù người thận trọng đến đâu cũng khó nổi đề phòng. Người trúng độc chết rồi mà nét mặt vẫn mỉm cười tựa hồ bất tỉnh an hoan hỷ. Sư phụ lão đã lấy được Thất tâm hải đường từ hải ngoại đem về nhưng bất luận dùng phương pháp nào cũng không thể trông cho nó sống được. Hôm ấy sư huynh và lão xin được của sư phụ chín hạt Thất tâm hải đường đem về trông, nhưng sư phụ lão mỉm cười nói :

- May mà Thất tâm hải đường kia trông không được, chứ không thì trên đời chẳng một ai được bình yên.

Thạch Vạn Sơn ngó thấy Mộ Dung Cảnh Nhạc và Tiết Thước trúng phải chất độc Thất tâm hải đường liền ngừng thở, đưa tay lên bịt miệng và mũi lại. Lão định thần nhìn kỹ xem chất độc từ phía nào đưa tới thì đột nhiên hai mắt tối sầm lại không thấy gì nữa. Ban đầu lão còn tưởng vì nến tắt nên tối mờ, nhưng rồi lão phát hiện ra cặp mắt mình đã đui thật rồi.

Lão biết mình thoát chết được là vì trước khi vào miếu đã ngậm thuốc hóa giải bách độc nên chất độc Thất tâm hải đường không thấm vào phủ tạng, nhưng cặp mắt không chịu nổi nên trở thành đui mù.

Hồ Phi đã được Trình Linh Tố tiên liệu cho uống thuốc giải độc Thất tâm hải đường nên cặp mắt không việc gì. Nhất thiết chàng nhìn rõ hết, Mộ Dung Cảnh Nhạc và Tiết Thước nhũn người ra té xuống. Còn Thạch Vạn Sơn giơ tay sờ soạng trên không, miệng lớn tiếng la :

- Thất tâm hải đường ! Thất tâm hải đường !

Lão lao ra khỏi miếu rồi, tiếng gầm thê thảm mỗi lúc một xa tựa hồ dã thú phát điên.

Bên cạnh chàng nằm sóng sượt ba cái tử thi, một là nghĩa muội Trình Linh Tố và hai xác kia là sư huynh, sư tỷ của cô đã phản bạn sư môn, lại đối đầu với sư muội.

Trong tòa phá miếu ngọn nến ảm đạm bị gió thổi đưa đi đưa lại khi tỏ khi mờ. Người chàng đã giá lạnh, lòng lại càng thê lương lạnh lẽo không bút nào tả xiết.

Ngọn nến cháy đến hết, lóe lên một cái rồi tắt phụt. Trong tòa phá miếu tối đen như mực.

Hồ Phi bụng bảo dạ :

- Nhị muội của ta chẳng khác gì ngọn nến kia cháy hết rồi là không sáng được nữa. Nhất nhất nàng trù tính rất chu đáo. Nàng đã tiên liệu bọn Thạch Vạn Sơn nhất định còn quay lại, nàng còn tiên liệu hẳn là người cẩn thận không dám thấp cây nến mới, mà chỉ thấp cây nến còn một khúc có pha Thất tâm hải đường mới dụ được hẳn vào bẫy. Nàng chết rồi mà còn giết được hai kẻ thù. Suốt đời nàng chưa hại mạng một người nào, sau khi chết đi mới giết hai tên sư huynh sư tỷ mặt người dạ thú để thanh lý môn hộ. Nàng chưa từng cho ta biết song thân là ai, còn huynh đệ tỷ muội nào không ? Ta thường nói chuyện với nàng về việc của mình, nàng lắng tai nghe ra chiều rất quan thiết. Ta muốn biết thân thế của nàng, lai lịch của nàng, nhưng từ nay trở đi không còn được nghe thấy thanh âm của nàng nữa.

Chàng nghĩ tiếp :

- Bất cứ trường hợp nào và ở nơi đâu, nàng cũng nghĩ tới ta. Ta có điều gì hay mà đáng để cho nàng đối xử với ta như vậy ? Thậm chí nàng hy sinh tính mạng của mình để cứu sống ta. Thật ra nàng đâu cần phải làm thế này, cứ chặt cụt cánh tay rồi dùng thuốc của sư phụ cho ta sống thêm chín năm nữa cũng đủ. Hai người sống với nhau một cách vui vẻ chín năm rồi cùng chết một ngày há chẳng hay hơn ư ?

Bỗng chàng lẩm bẩm :

- Ta bảo sống vui vẻ với nhau trong chín năm, nhưng sự thực có vui vẻ không ? Nàng biết ta vẫn luyến ái Viên cô nương, dù ta phát giác nàng là ni cô mà lòng tưởng niệm vẫn không giảm bớt. Phải chăng vì thế mà nhị muội chết đi để cứu sống ta ?

Trong khoảng tối tăm không bờ bến, Hồ Phi sóng lòng dào dạt, bao nhiêu tình ý thân mật đắm đuối của Trình Linh Tố hiện rõ lên trong đầu óc chàng.

Trời sáng rồi, vừng thái dương mùa thu hã hây còn viêm nhiệt mà lòng chàng thì lạnh giá như băng.

Sau cùng chàng cảm thấy da thịt dần dần nhu nhuyến trở lại. Chàng lại giơ tay lên được một chút, chân cũng có thể cử động. Hai tay chống xuống

đất, chàng từ từ ngời thẳng người lên nhìn Trình Linh Tố bằng cặp mắt thâm vô hạn.

Đột nhiên chàng cảm thấy bầu máu nóng sôi lên sùng sục, chàng tự hỏi :

- Ta sống trên cõi đời này còn có ý nghĩa gì nữa ? Nhị muội đối với ta thâm tình vô hạn như thế, mà ta lại bạc hãnh với nàng ! Chi bằng ta chết theo nàng cho rồi.

Mục quang chàng bỗng chạm vào xác của Mộ Dung Cảnh Nhạc và Tiết Thước, chàng liền chột động tâm tự hỏi :

- Mối thù của song thân chưa trả, kẻ sát hại nhị muội là Thạch Vạn Sơn còn sống trên đời. Ta buông tay chết cho xong chuyện, há phải là hành động của bậc đại trượng phu. Nhưng sao trước khi chết, nhị muội mới nói cho ta biết Thạch Vạn Sơn là kẻ có liên quan đến cái chết của cha mẹ ta ? Sao nàng đã tính đến việc Thạch Vạn Sơn trở lại mà không kiếm cách giết chết hắn ngay, lại chỉ làm cho hắn đui mù ?

Nguyên Trình Linh Tố lúc lâm tử đã tiên liệu đến vụ này. Cô dùng cây nến hòa chất Thất tâm hải đường rất nặng. Cô không muốn cho Thạch Vạn Sơn chết ngay đương trường, để Hồ Phỉ sau này sẽ kiếm lão báo thù. Nhưng cô biết Thạch Vạn Sơn đui mắt rồi, Hồ Phỉ vĩnh viễn không bị kém phần tiện nghi khi đấu với lão.

Lúc lâm tử cô còn nói độc dược sát hại song thân chàng chắc chắn là do Thạch Vạn Sơn phối chế, có khi đúng sự thực, cũng có khi chỉ là phỏng đoán. Mục đích của cô là nhắc nhở chàng mối phụ cừu khiến chàng không bị cơn xúc động nhất thời mà chết theo tình một cách khinh xuất.

Trình Linh Tố tiên liệu mọi việc đều chính xác, duy chỉ có một điều sai trật. Đó là việc Hồ Phỉ không tuân theo ước pháp tam chương của cô. Lúc cô nguy cấp, chàng ra tay động võ, để mình trúng chất kịch độc. Cũng có khi, cái đó ở trong sự tiên liệu của cô. Cô còn biết Hồ Phỉ không luyện ái mình như cô yêu tha thiết chàng, nên cố ý kết liễu đời mình bằng cách dùng máu độc của tình lang, đồng thời cứu chàng toàn mạng ! Hỡi ơi ! Thật là bị thảm ! Thật là đau lòng ! Người chết thì cái gì cũng hết, nhưng cô không hổ là đệ tử của Độc Thủ Dược Vương, không hổ là chủ nhân Thất tâm hải đường, đệ nhất độc vật trong thiên hạ.

Tâm sự người thiếu nữ thật khó lòng đoán được. Đến như Trình Linh Tố lại càng vĩnh viễn không ai hiểu thấu được.

Đột nhiên Hồ Phỉ phát giác ra một điều. Chàng nghĩ lại hôm trước Trần tổng đà chúa viếng mộ Hương Hương công chúa rất đỗi bi ai, lúc ấy chàng tự hỏi :

- Là nam tử hán, đại trượng phu, nếu không sống được thì chết, can chi phải khóc lóc đau lòng như vậy ?

Bây giờ chàng mới biết gặp lúc vĩnh viễn không còn được gặp người chí thân, lại không thể chết theo người, chẳng thể nào cầm nổi nước mắt.

Hồ Phi ôm thi thể Trình Linh Tố và Mã Xuân Hoa ra phía sau tòa phá miếu, đốt hai đồng lửa để siêu hóa hai người.

Lúc này lòng chàng trống rỗng, tựa hồ tất thân mình cũng theo khói lửa bay lên.

Chàng lại khóet một cái huyết lớn chôn vùi thi thể vợ chồng Mộ Dung Cảnh Nhạc và Tiết Thuộc. Tuy đã một ngày một đêm chàng không ăn uống gì, mà trong lòng phiền muộn cũng không cảm thấy đói.

Mặt trời đã xế về tây, thi thể Trình Linh Tố và Mã Xuân Hoa đã siêu hóa xong. Hồ Phi kiểm hai cái bình sành đựng cốt hài của hai người. Chàng tự nhủ :

- Ta đem cốt của nhị muội táng bên phần mộ của gia nương. Tuy nàng không phải là em gái ruột của ta, nhưng nàng đối đãi với ta còn thân thiết hơn tình cốt nhục. Phần cốt hài của Mã cô nương ta phải đem đến huyện Quảng Thủy tỉnh Hồ Bắc táng bên phần mộ của Từ Tranh.

Hồ Phi vào sương phòng, ngó đồng quần áo và cái bọc của Trình Linh Tố bỏ trên bàn, lại không nhìn được, hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Hồi lâu chàng mới đưa tay ra thu dọn, thấy trong bọc có mấy thứ đồ dùng để hóa trang liền nghĩ bụng :

- Nếu ta để nguyên chân tướng thì chỉ đi trong một ngày là bị bọn ưng khuyển của Phúc Khang An truy tìm. Tuy ta chẳng sợ gì nhưng dọc đường đánh nhau hoài biết bao giờ cho xong việc ?

Chàng liền bôi thuốc dịch dung, dán râu vào rồi quấy hai bình cốt hài ra khỏi tòa phá miếu.

Hồ Phi đi về hướng Nam. Một hôm giữa trưa chàng vào phạn điểm ở Trần Quan đôn để ăn cơm. Chàng vừa ngồi xuống, bỗng nghe tiếng giày lệt xẹt. Bốn tên võ quan Triều đình đi tới. Người đi đầu thân hình cao nghều, gầy nhom. Chính là Tăng Thiết Âu ở Ứng trảo Nhạn hành môn.

Hồ Phi trong lòng hơi kinh ngạc, ngảnh mặt nhìn ra chỗ khác, bụng bảo dạ :

- Tuy ta đã cải trang, nhưng Tăng Thiết Âu là con người rất tinh minh, không khéo hấn khám phá ra chỗ sơ hở của mình.

Điểm tiểu nhị chạy tíu tít hầu hạ bốn vị võ quan. Hồ Phi lảm bảm :

- Bốn người này rời kinh thành xuống phía nam chắc là vì việc có liên quan đến ta. Ta muốn nghe xem bọn họ nói gì.

Nhưng bọn Tăng Thiết Âu bốn người toàn phùng phong hoa tuyết nguyệt, nói toàn chuyện ăn chơi khiến chàng chán tai.

Giữa lúc ấy, ngoài cửa điểm, trên đườnng lát đá xanh, có một người mù chống gậy lọc cọc chậm chạp đi tới.

Người này vừa vào phạn điểm, Hồ Phi trống ngực đánh thành thịch. Mấy bữa nay chàng để ý dò xét tông tích Thạch Vạn Sơn mà thủy chung chẳng có manh mối gì. Không ngờ bữa nay lại gặp lão trong phạn điểm ở tòa tiểu thị

trần này. Chàng thấy lão quần áo lam lũ, mặt mày tiêu tụy. Tay trái vẫn lắc cái nhạc của thầy lang dạo. Lão mò mẫm vào ngòai xuống cái ghế bên cái bàn vuông và cất tiếng gọi :

- Tiểu nhị ! Hãy lấy một hồ rượu ra đây !

Điểm tiểu nhị thấy lão như kẻ ăn xin, cất tiếng khinh mạn hỏi :

- Lão cũng đòi uống rượu cơ à ? Có tiền không ?

Thạch Vạn Sơn móc trong bọc ra một đỉnh bạc bỏ xuống bàn.

Điểm tiểu nhị cười nói :

- Được rồi ! Tiểu nhân đi lấy rượu cho lão.

Thạch Vạn Sơn vừa vào phạn điểm, Tăng Thiết Âu liền nhìn ba đồng bạn đánh tay ra hiệu cho mọi người lại bắt.

Nguyên hôm trước trong đại hội chưởng môn, Trình Linh Tố hút thuốc thờ khói độc, khiến mọi người bị đau bụng. Quân hào nghi ngờ Phúc Khang An hạ độc trong rượu, còn bọn Phúc Khang An lại cho là hành vi của Độc Thủ Dục Vương.

Phúc Khang An liền phái số đông quan võ cùng vệ sĩ xuống Nam giao cho ba việc khẩn yếu : Việc thứ nhất là truy nã bọn Trình Linh Tố, Hồ Phi, Mã Xuân Hoa cùng quân hào Hồng Hoa Hội, đồng thời tìm hai đứa con của Phúc Khang An. Việc thứ hai là tróc nã tên đầu tội Thạch Vạn Sơn làm tan vỡ đại hội. Việc thứ ba là tróc nã Thang Bái cùng ni cô Viên Tính vì hai nhân vật này biết rõ điều bí ẩn trọng đại của Phúc Khang An.

Tăng Thiết Âu thấy Thạch Vạn Sơn đã đui mắt thì trong bụng mừng thầm, nhưng vẫn sợ lão giả vờ. Hắn từ từ đứng dậy hỏi :

- Điểm gia ! Sao trong điểm của ngươi thiếu nhiều bàn ghế vậy ? Ta muốn tìm chỗ ngồi cũng không có !

Hắn vừa nói vừa ra hiệu cho điểm tiểu nhị đừng lên tiếng.

Một tên võ quan khác hỏi tiếp :

- Trương chưởng quỹ ! Bữa nay buôn bán gì mà đến Trần Quan Đôn ?

Tăng Thiết Âu lại hỏi :

- Có phải tải gạo đến không ? Lý chưởng quỹ ! Ông làm ăn khá đấy chứ !

Tên võ quan khác đáp :

- Khá cóc gì đâu ! Kiếm được miếng ăn mà thôi.

Tăng Thiết Âu nói :

- Không đủ chỗ ngồi chúng ta đành ngồi cùng bàn với đại phu đây vậy.

Hắn nói rồi ngồi ngang bên bàn Thạch Vạn Sơn.

Thực ra trong điểm còn rất nhiều chỗ trống, nhưng Thạch Vạn Sơn đui mắt chẳng thấy, dĩ nhiên không nghi ngờ gì. Lão để mặc cho họ ngồi vào.

Bây giờ Tăng Thiết Âu mới biết lão đui mắt thật, liền mạnh dạn lên nhiều. Hắn nhìn hai tên võ quan ngồi ngoài vây tay nói :

- Triệu chưởng quỹ ! Vương chưởng quỹ ! Sang ngồi cả đây ! Bữa nay tiểu đệ làm chủ nhân.

Hai tên võ quan đáp :

- Nếu vậy bọn tiểu đệ quá quả Đại ca một bữa.

Rồi chúng ngồi xuống bên Thạch Vạn Sơn.

Thạch Vạn Sơn tuy đui mắt nhưng tai nghe rõ hết. Lão nhận ra bốn người đều nói giọng Bắc Kinh, chứ không phải khẩu âm địa phương này. Họ mới nói mấy câu về buôn bán làm ăn đã lòi đuôi rồi.

Lão đoán ra mấy phần liền nói :

- Điểm gia ! Bữa nay ta đây bụng không muốn ăn uống gì, vậy ta đi thôi !

Tăng Thiết Âu ấn vai lão xuống cười nói :

- Đại phu hà tất phải vội vàng ! Hãy uống vài chung rồi sẽ đi .

Thạch Vạn Sơn biết là khó nổi thoát thân, đành cười lạt ngồi xuống.

Tiểu nhị bung rượu thịt vào, Tăng Thiết Âu rót rượu ra chung nói :

- Đại phu ! Tiểu đệ mời đại phu một chung.

Thạch Vạn Sơn đáp :

- Hay lắm ! Hay lắm !

Lão nâng chung lên uống cạn sạch rồi nói :

- Lão phu cũng mời các vị một chung !

Tay mặt lão cầm hồ rượu, tay trái sờ chung của mỗi người. Lúc lão rót rượu đã gậy móng tay có thuốc độc vào chung rượu của mấy người. Thủ pháp rất nhanh nhẹn chẳng một ai ngó thấy.

Nhưng lão đã tự xưng là Độc thủ Dược Vương, Tăng Thiết Âu tuy không ngó thấy lão hạ độc song cũng chẳng dám uống rượu do lão rót ra. Hắn sẽ sàng đổi chung rượu của mình đưa đến trước mặt Thạch Vạn Sơn và cầm lấy chung rượu của lão đưa về chỗ mình.

Cử động của hắn ai cũng trông rõ. Chỉ có Thạch Vạn Sơn đui mắt là chẳng thấy gì.

Hồ Phỉ than thầm :

- Lão đã đui mắt còn muốn hạ độc hại người. Đó là lão tự tác nghiệt, chết cũng đáng kiếp. Ta bất tất phải hạ thủ nữa.

Chàng đứng dậy tính trả tiền hàng. Lại nghe Tăng Thiết Âu cười nói :

- Nào mời các vị. Chúng ta cùng cạn chung !

Bốn tên võ quan khước miệng lộ ra nụ cười nham hiểm, tay chẳng làm gì nhưng miệng đồng thanh :

- Cạn chung !

Thạch Vạn Sơn bung chung rượu lên giữa cổ uống một hơi. Khước miệng lão mỉm cười giảo quyết.

Hồ Phỉ biết lão cho là chỉ trong nháy mắt bốn tên võ quan kia sẽ bị chất độc phát tác làm chết người. Lòng chàng không khỏi thương cho kẻ đui mù, liền rảo bước ra khỏi phạm điểm.

Mấy bữa sau Hồ Phỉ về đến nơi táng song thân ở Thượng Châu. Từ ngày còn nhỏ, cứ cách mấy năm Bình tứ thúc lại dẫn chàng đến tảo mộ. Trước đây ba năm chàng còn đến một lần.

Mỗi chuyến đến địa phương này, Hồ Phỉ lại ngồi ngẩn ngơ trước mộ song thân mấy ngày.

Hôm nay Hồ Phỉ tới mộ địa vào lúc xế chiều. Từ đằng xa chàng đã ngó thấy một nữ nhân mặc áo màu xanh lợt đứng bên mộ song thân không nhúc nhích. Gần khu mộ này chẳng có mộ mả nào khác. Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ nữ nhân này quen biết song thân ta ?

Trong lòng rất lấy làm kỳ, chàng từ từ cất bước lại gần thì thấy nữ nhân là một thiếu phụ trung niên, diện mạo rất xinh đẹp. Có điều sắc mặt lợt lạt, không còn chút huyết sắc.

Thiếu phụ ngó thấy Hồ Phỉ đi tới cũng hơi kinh ngạc ngừng đầu lên nhìn chàng.

Lúc này Hồ Phỉ cách thành Bắc Kinh đã xa rồi, dọc đường không gặp truy binh, nên cởi bỏ đồ hóa trang. Có điều chàng dày dạn phong trần, mình đầy cát bụi.

Thiếu phụ thấy chàng là thiếu niên lạ mặt cũng không để ý, xoay đầu nhìn ra chỗ khác.

Lúc bà xoay mình, Hồ Phỉ liền nhận ra bà là vợ Miêu Nhân Phượng, tư bôn với Điền Quy Nông.

Ngày trước ở Thương gia bảo, con gái Miêu Nhân Phượng la gọi má má, nhưng bà ngoảnh đầu đi. Cử chỉ bất nhân này khiến Hồ Phỉ vĩnh viễn không quên được.

Chàng lạnh lùng cất tiếng hỏi :

- Miêu phu nhân ! Một mình phu nhân tới đây làm chi ?

Thiếu phụ nghe đến ba chữ "Miêu phu nhân" toàn thân chấn động, từ từ quay đầu lại. Sắc mặt càng lợt lạt hơn. Bà cất tiếng run run hỏi :

- Sao ... công tử lại biết tiện thiếp ?

Bà hỏi rồi cúi đầu xuống, không nói thêm nữa .

Hồ Phỉ đáp :

- Tại hạ ra đời được ba ngày thì song thân ngủ dưới lòng đất, thành ra suốt đời không biết đến lòng từ ái của cha mẹ. Nhưng so với cô con gái của phu nhân thì còn dễ chịu hơn nhiều. Ngày ở Thương gia bảo, phu nhân lòng lim dạ đá không chịu bồng con gái, để mặc cô gào khóc. Đúng thế thật ! Tại hạ còn sung sướng hơn lệnh ái nhiều.

Miêu phu nhân tên gọi Nam Lan nghe nói, người lão đảo muốn té, bà ngập ngừng hỏi :

- Công tử ... công tử là ai ?

Hồ Phỉ trở phen mộ đáp :

- Tại hạ hô những người nằm đây bằng gia gia, má má, nhưng vì hai vị đã chết cả rồi nên không trả lời và không bằng tại hạ được.

Nam Lan hỏi :

- Phải chăng công tử là lệnh lang của Hồ Nhất Dao ?

Hồ Phi đáp :

- Đúng rồi ! Tại hạ là Hồ Phi. Tại hạ đã được gặp Kim Diện Phật Miêu đại hiệp và thấy cả con gái của lão nhân gia.

Nam Lan khẽ hỏi :

- Họ.. họ mạnh giỏi cả chứ ?

Hồ Phi đồng dạc đáp :

- Không mạnh giỏi đâu.

Nam Lan tiến lên một bước năn nỉ :

- Họ làm sao ? Hồ tướng công ! Xin tướng công nói cho tiện thiếp hay.

Hồ Phi đáp :

- Miêu đại hiệp bị gian nhân hãm hại đui cả hai mắt. Miêu cô nương lệnh đênh cơ khổ lại chần có má má chiếu cố.

Nam Lan thất kinh ngật ngừng hỏi :

- Y .. y có võ công cái thế, sao lại...

Hồ Phi cả giận lớn tiếng :

- Trước mặt tại hạ mà phu nhân còn giả vờ ư ? Điền Quy Nông thi hành độc kế, chẳng lẽ gian mưu này không có phu nhân tham dự ? Nếu nơi đây không phải là mộ an táng song thân thì tại hạ đã chém cho phu nhân một đao. Thôi đi đi !

Nam Lan cất tiếng run run hỏi :

- Tiện thiếp ... tiện thiếp không biết thật. Hồ tướng công, bây giờ y đã khỏi chưa ?

Hồ Phi thấy mặt bà đầy vẻ thành khẩn, không ra tướng trá ngụy nhưng nghĩ tới người đàn bà gian hoạt bạc hãnh, chàng không muốn nói nhiều. Chàng dặng háng một tiếng rồi trở gót bước đi.

Nam Lan lẩm bẩm :

- Y .. y bị đui mắt rồi ! Lan nhi ơi ! Lan nhi khốn khổ ơi!

Mất tối sầm lại, bà ngã quay ra chết giấc.

Hồ Phi nghe đánh huych một tiếng, quay đầu nhìn lại, không khỏi giật mình kinh hãi. Chàng ngần ngừ một chút rồi đặt tay lên mũi bà, thấy hơi thở chỉ còn thoi thóp, tim đập yếu ớt. Nếu không giải cứu tất bà uổng mạng đến nơi.

Chàng không ngờ con người vô tình bạc nghĩa này lại cảm xúc đến thế. Chàng vội ấn huyết Nhân trung, nắn bóp dưới nách bà.

Hồi lâu Nam Lan dần dần hồi tỉnh. Bà thều thào hỏi :

- Hồ tướng công ! Tiện thiếp chết chẳng có gì đáng tiếc, chỉ cầu xin tướng công nói rõ thực tình. Y cùng Lan nhi hiện trạng ra sao ?

Hồ Phỉ hỏi lại :

- Chẳng lẽ phu nhân còn dạ quan hoài đến họ ?

Nam Lan đáp :

- Tiệp thiếp có nói tướng công cũng chẳng tin nào. Mấy năm nay tiệp thiếp suốt ngày thâu đêm tưởng nhớ tới hai người này. Tiệp thiếp tự biết chẳng còn sống được bao lâu nữa, chỉ mong thấy mặt họ một lần, nhưng tiệp thiếp còn mặt mũi nào nhìn lại cha con họ nữa ? Ban nãy tiệp thiếp đến đây vì Miêu đại ca sau khi thành hôn với tiệp thiếp có đưa tới đây để tế điện lệnh tôn và lệnh đường. Miêu đại ca bảo trong đời y chỉ khâm phục có hai người là vợ chồng Hồ đại hiệp. Ngày ấy ở trước ngôi mộ này, y nói chuyện với tiệp thiếp rất nhiều.

Hồ Phỉ thấy lời lẽ bà rất chân thành liền đáp :

- Được rồi ! Tại hạ cho phu nhân hay hiện trạng của cha con Miêu đại hiệp !

Rồi chàng lược thuật vụ Miêu Nhân Phượng trúng độc đui mắt, còn chàng ở bên cạnh viện trợ thì chỉ thuật phớt qua.

Nam Lan còn hỏi han về cách ẩm thực khởi cư của Miêu Nhân Phượng và Miêu Nhược Lan, nhưng Hồ Phỉ đến Miêu gia vào lúc hốt hoảng, khi ra đi cũng lật đật, nên chẳng biết mấy về tình trạng của tiểu cô nương kia.

Chàng nói đến lúc mặt trời đã lặn về tây, Nam Lan vẫn thấy chưa đủ, cứ hỏi hoài hoài. Sau chẳng còn điều gì để trả lời, chàng thở dài nói :

- Tại hạ chẳng biết gì hơn nữa. Phu nhân.. đã quan tâm như vậy thì sao ngày trước lại ...

Chàng đứng lên nói tiếp :

- Tại hạ đi tìm chỗ trọ, bữa nay định đến đây mai táng cốt hài của nghĩa muội, nhưng bây giờ muộn quá rồi đành để ngày mai.

Nam Lan đáp :

- Hay lắm ! Ngày mai tiệp thiếp cũng đến nữa.

Hồ Phỉ nói :

- Không ! Tại hạ chẳng còn điều chi để kể với phu nhân.